

jeg er traadt ind i Ministeriet og staaer paa denne Plads, og i hvilket jeg mener, at der er nedlagt saa meget Godt, der kan bringe Betsignelse for Kirken, vil kunne udkomme som Lov.

Sasle: Det høie Thing har seet, at jeg, uagtet jeg er Medlem af Udvalget, ikke har deeltaget i Forslagenes Stillelse. Grunden dertil er naturligvis den, at Lovforslaget ved de Ændringer, som ere foreslaaede, har faaet en ganske anden Charakter, saaledes som der allerede er blevet gjort opmærksom paa af den ærede Ordfører ligesom af den ærede 6te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Bloug). Istedetfor at der efter Regjeringsforslaget gaves Borgerne en Ret til at kunne kræve en Frimenigheds Oprettelse, kun at der var fastsat visse Betingelser, under hvilke det kunde gøres, samt at der fordredes en Stadsfæstelse af den Præst, Frimenigheden havde valgt, skal nemlig nu hele Lovens Brugbarhed lægges i Kirkeministerens Haand; det er en Bemyndigelse for Kirkeministeren, som han kan bruge eller lade være at bruge. Saalænge vi nu have en Kirkeminister, der er velvillig stemt for Frimenighedsfagen, kan det være os ligegyldigt med disse Ændringer, idet Kirkeministeren dog kan indskrænke sine Fordringer til de samme som dem, der vare gjorte i Regjeringsudkastet, og det endogsaa med Hensyn til en Betingelse, der synes at være foreslaaet stærket, idet „Vedesaal“ skal forandres til „Vedehuus“; thi Kirkeministeren vil have Ret til at give Lempelser med Hensyn til Kirkebygningen, og altsaa kan han tillade en Valgmenigheds Oprettelse, hvor der kun bygges en Vedesaal uden en særskilt Bygning. Naar vi derimod ingen velvillig Kirkeminister have, kunne vi vanskeligt vente nogen Anvendelse af Loven. Det har derfor kun været med stor Overvindelse, at jeg har besluttet mig til at modtage Loven, og naar jeg gjør det, er det, fordi Valgmenigheder ved denne Lov ville faae en Plads indenfor Folkekirken og blive anerkjendte; og desuden maa jeg tilføie, at en væsentlig Indflydelse paa min Beslutning har det hele Ministeriums Stilling til denne Sag havt. Jeg skal altsaa stemme for Ændringsforslagene og anbefale dem til Thinget.

Vindesbøll: Dette Forslag har fra Først af heddet Forslag til en Frimenighedslov. Det var den sidst aftraadte Kirkeminister, der forandrede Titlen. Han havde Noget imod det Ord Frimenighed, han meente, det var allerede saaledes stemplet af Sprogbrugen, at han ikke kunde have Brug deraf. En Frimenighed, en Frikirke er en Menighed, en Kirke, som staaer udenfor den almindelige Kirke og Menighed, og det meente han, turde han ikke indrømme. Jeg kan fuldkommen give ham Ret med Hensyn til Betydningen af Ordet; jeg troer, at hvis det er Talebrug, at en Frikirke, en Frimenighed betyder en Kirke udenfor den herstende Kirke, udenfor Menigheden og Kirken, saa har Sprogbrugen Ret. Navnet Frimenighed er altsaa forsvundet af Titlen, men det er ikke saa let at faae alle de Betragtninger, alle de Tanker, som staae i Forbindelse med Principet om Oprettelse af Frimenigheder, ud af Loven. Der er gjort et stort Skridt fremad ved denne Omarbejdelse, ved dette Ændringsforslag, men det forekommer mig dog, at der er Resten tilbage. Dette lader sig jo meget let forklare; thi naar man skal anstille Mæglingsforsøg, kommer man uvilkaarligt til at bruge Udtryk, der holde sig lidt svævende, som ere lidt fleertydige, som ikke udtale sig med Bestemthed og Klarhed, og saaledes forekommer det mig ogsaa, at der her i dette Ændringsforslag er adskillige Steder, hvor det idetmindste ikke for mig har været saa ganske let strax at fatte, hvad den rette Fortolkning af dem skalde være, hvorpaa Forslaget egentlig gik ud. Jeg skal tillade mig at nævne saadanne enkelte Steder. Det hedder strax i Begyndelsen af § 1: „Hvor der viser sig Trang, kan Oprettelsen af Valgmenigheder indenfor Folkekirken af Regjeringen tilstedes“. Valgmenighedens Oprettelse kan jeg ikke have Noget imod. Dersom de vinde en Ret, som andre Menigheder ogsaa have, saa komme de til at betale den; de faae kun deres lovlige Ret, og Betalingen, Prisen er Opfyldelsen af de 5 Betingelser, som ere opstillede i § 1, af hvilke sikkert den sidste vil volde dem meest Uleilighed, nemlig at Menigheden selv skal afholde de med sin særegne Stilling forbundne Udgifter. Det er altsaa ikke Andet end, hvad de have betalt og paa lovlige Maade ere komne